

Bayer Zsolt: Még van hazánk

2011 augusztus 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szent Istvánt ünnepeljük. Hát persze, hogy ?t. S ?róla legalább van talán némi fogalmunk. Ha több nem is, de annyi bizonyosan, hogy els? királyunk, s hogy államalapító. Feltehet?leg sokaknak eszébe jut az is, miképpen gy?zte le Koppányt – ez utóbbi tudás els?sorban az István, a király cím?, immáron halhatatlan rockoperának köszönhet?.

Azt már nem tudjuk, miért is zajlott végtére a harc ?köztük. Kevesen tudnak dukátusról és primogenitúráról – de ez nem baj talán. Vagy mondjuk inkább úgy: az igazán nagy bajok nem itt kezd?dnek.

Szent Istvánt ünnepeljük.

Ki és mikor gondolt bele utoljára, mit jelenthetett a puszták vad és szabad magyarjait, kiket rettegett egykoron egész Európa, letelepíteni, „röghöz kötni” s a kereszténység alá hajlítani.

Ki és mikor gondolt bele utoljára, hogy mit veszítettünk el akkor, amikor megnyertük európai megmaradásunkat...

A lelkünket veszítettük el.

S ez nem holmi pogány virtus – az ilyen sommás megállapítások mögött ezúttal nem a rovásírás, a párthus-hercegség, az „egész világ magyar volt egykoron” atavizmusa leselkedik. Nem... Ez csupán egy megállapítás. Egy szikár, rosszkevd? tény.

Megnyertük a hazát és a megmaradást itt, Európa közepén, ezeregyszáz esztendeje, s odaadtuk érte cserébe a lelkünket. Azt az egykor volt magyar lelket, amely bizony a Keletben gyökeredzik. Egy darabig még ?rizgette azt a lelket néhány Pilisbe menekült szent ?rült, ma úgy mondanánk, fantaszta, akik nem tudták elképzelni, elgondolni, hogy a lélek is lecserélhet?.

Pedig lecserélhet?.

S jó esetben kapható érte egy haza legalább...

Semmi sem kisebbíti Szent István m?vét. A templomok alá húzódtott falvakat, a megtelepedést és megmaradást. És véssé jól eszébe mindenki: aki ünnepli Szent Istvánt, nem kacérkodhat a pogánysággal. Semmilyen módon. Vagy ez, vagy az. Hiszen ha lehetne együtt is és egyszerre, akkor István nem négyelteti fel Koppányt.

Aki a pogánysághoz s az új pogánysághoz fordul, aki sámánokban látja a jöv?t, az ma ne ünnepeljen.

De aki ma ünnepel, az tudja, mit ünnepel.

Az elhajított, megölt, akkor lecserélt lelkünket is ünnepeljük.

S igen, a hazát, amit cserébe kaptunk. Illetve amit szereztünk. S amit cserébe megtarthattunk.

Ünnepeljük Szent István ma már sehol sincs országát.

Amit széthordott az id?, a történelem, a gonoszság. S aminek széthordásához mindezek együttesen sem lettek volna elegend?k. Kellett hozzá önmagunk ostobasága is. Önmagunk kicsinyessége is. S önmagunk önmagunk ellen fordulása is.

S persze Szent István sehol sincs országa azért megvan még. Ott fent... Az a Haza a magasban. S mióta odaköltözött, azóta legalább nem lopható többé. Legfeljebb elfelejthet?. A felejtés – az bizony a legnagyobb ellensége egy népnek, hát még egy népb?l lett nemzetnek.

Abban a Szent István-i, magasba menekült hazában még van valami a lecserélt lelkünk?l. S ha azt végképp elfelejtenénk, akkor teljesedhetne be a herderi jóslat.

De még nem felejtettük el teljesen.

Igaz, tudása egyre kevesebbeknek van a régi hazáról, régi lélekr?l – de a zsigereinkben még lapul a múlt. Ehhez a lapuló, rejt?zköd?, titkolódzó, szemérmes múlthoz kell visszaszerezni a tudást. S persze még néhány dolgot. Mindenekel?tt önbecsülést. Mert azt majdnem teljesen elvették mit?lünk – s most kezdik sokan pótolni a

kisebrend?ségi érzésb?l táplálkozó, önsorsrontó önbecsapásokkal. A „minden és mindenki magyar volt” ?rültségeivel s azzal a visszataszító hazugsággal, hogy az egész világ tanuljon meg a mi szájunk íze szerint létezni.

Hát ez volna a válasz a rettenetes évtizedek belénk nevelt, belénk vert önfeladására?

Nem, ez nem lehet a válasz.

A válasz csak az lehet, hogy egy jottányit sem engedünk többé önmagunkból s önmagunk érdekeib?l. Hiszen egyszer már lelket cseréltünk a hazáért. Hát többé nem cserélhetünk lelket csak azért, hogy a maradék hazánk is valami virtuális hely legyen, ahol mindenki más megtalálja számítását – rajtunk kívül.

Ha Szent István most feltámadna, és elj?ne közénk, els? pillanatban megnyugodna. Megnyugodna, ha hallaná a harangszót, s látná a templomok alá húzódott falvakat.

De ha látná azt is, hogy a falvak maholnap elnéptelenednek, s hogy akik ott maradnak mégis, azok vagy önmaguk, vagy mások miatt életteretlenség életre kényszerülnek, nos, ha mindezt látná, bizonyosan úgy gondolná, elrontott valamit.

Pedig nem ? rontotta el.

Mi rontottunk el sok-sok mindent. De soha nem kés? előlr?l kezdeni. Ha kés? lenne, kés? lehetne bármikor is, akkor mi már nem lennénk. És gyakran volt úgy, hogy mi nem leszünk.

Amikor Béla királyunkat az Adriáig kergette Batu, kevesen adtak egy lyukas garast a Magyar Királyság fennmaradásáért.

Hát Mohács után? Lajos király a Csele-patakban, a nemesség ezerfelé, s a török akadálytalanul megy Budáig. Ki fogadott volna akkor a magyarokra? Aztán a török váratlanul kitakarodik az országból, 1541-ig szinte nincs is itt – s akkor is képtelenek voltunk összefogni. Hát akkor ki fogadott volna a halálos ellenség árnyékában egymást maró magyarokra?

S Buda eleste után? Az ország három részre szakadása után, amikor a magyar államiság gyakorlatilag megsz?nt, és Erdélybe szorult vissza? Ki fogadott volna akkor a magyarokra?

És Nagymajtény után? És Világos után? És Trianon után? És a második világháború után?

Soha senki sem fogadott ránk. És amikor már temettek bennünket, mindig feltámadtunk valahogyan...

Ez a mi keleti lelkünk maradéka.

S hogy meséink legkisebb fiai a combjuk húsával etetik a griffmadarat, ha el akarnak jutni az égig ér? fa tetejére.

Ezek vagyunk mi. Ilyenek vagyunk mi. A h?kölések népe, a nagy és szent nekibuzdulások népe, az önmarcangolás népe, de ha kell, a legnemesebb önfeláldozás népe.

S ez a mai kor, amelyben minékünk élnünk adatik, ez a mi legnagyobb ellenségünk. Hiszen h?stelen, akarattalan és ostoba kor ez.

Haszonles?, tüleked?, aranyborjút imádó, szentségtelen kor.

A kor, amelyben egy egyszer már lelket cserélt nép a legnagyobb veszélynek van kitéve.

Mi a veszély?

Az a veszély, hogy ebben a lelketlen korban mindenki a változásról beszél. S persze a változás valóban elkerülhetetlen. Csak éppen nem úgy, ahogy a változások mai felkent papjai gondolják.

EGYÜTT AZ ORSZÁG

Mert nincsen út tovább ezen az úton sehová sem, változhatunk bármennyit is. Így csak az önfeladásunkat fogjuk kiteljesíteni, hogy az aranyborjút imádók eltörölhessenek végre bennünket a föld színéről.

De nincsen út vissza az új pogányságba sem. Ahhoz még hívőnek sem kell lenni, hogy belássuk: minekünk nincsen megváltásunk a kereszténységen kívül. Hogy is mondta a régen halott, sokat gyalázott Antall József: keresztény Magyarországot akartam, mert csak annak van értelme.

Bizony, csak annak van értelme.

Az a megmaradás záloga.

S az a tudás, amit József Attila így foglalt össze: „Csak ami nincs, annak van bokra, / Csak ami lesz, az a virág, / Ami van: széthull darabokra...”

Odáig már eljutottunk érzésben, hogy ami van, széthull darabokra. Csak még azt nem hisszük, hogy ami lesz, az a virág. Mert mi egyszer már cseréltünk lelket. Mert mi már többször megmaradtunk, amikor senki sem fogadott volna ránk.

És most úgy érezzük, elfogyott az erőnk.

Hát nem fogyhat el.

Ez a legrosszabb és a legjobb hírem. Hogy a mi erőnk nem fogyhat el. Nagyjából abban a pillanatban vagyunk, amely pillanatban Dobó István kitette a majdnem rommá lett vár falára a fekete koporsót. Ami annyit jelentett: a védők halálra szánták magukat, és soha nem adják meg magukat. Soha nem adják fel.

Érdekes és furcsa: de abban a pillanatban végképp megbizonyosodott arról minden elgyötört várvédő, hogy van remény. S hogy nincs feladás. S akkor már Hegedűs hadnagyot, az árulót is felkötötték...

Mert azért az árulókat fel kell kötni...

És meg kell ünnepelni Szent Istvánt. És meg kell tisztítani a lelkünk árán szerzett hazát. És ha kell, hát ott a helye a fekete koporsónak is a várfalon.

Mert zsigereinkbe ivódott ezeregyszáz esztendő alatt az örök tanulság: nekünk már nincsen hová hátrálni.

És most megint és tényleg nincsen.

Ezért felelős újra minden magyar minden magyarért.

Meg ne öljük a szent király emlékét...

Hiszen még van hazánk.

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló
